

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. ХАСКОВО, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

при участието на секретаря П.Д. Д.-Ш.

като разглежда докладваното от МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20225600500477 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на “Стоунхендж“ ООД, ЕИК 206244839, със седалище и адрес на управление: гр. ***, представлявано от управителя Х.Р., чрез адв. М. Д. от АК-Хасково, срещу Решение № 251 от 04.05.2022 г., постановено по гр. д. № 2521/2021 г., по описа на РС – Хасково, с което съдът е осъдил „Стоунхендж БГ“ ООД, ЕИК 206244839, на основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, да заплати на „Спедиция Нет“ ЕООД, ЕИК 205697797, сумата от 4 992,00 лева, от която: 3 120,00 лева, представляваща неизплатено договорно навло по сключен между тях заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. и 1 872,00 лева, представляваща дължима договорна неустойка по чл. 10 от същия заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г.

С оглед изхода на делото ответното дружество е било осъдено да заплати на „Спедиция Нет“ ЕООД сумата в размер на 829,68 лева, представляваща направени по делото разноски.

Недоволен от така постановеното решение е останал въззивникът “Стоунхендж“ ООД, който чрез упълномощения адвокат го обжалва с оплаквания за неправилност и незаконосъобразност. Твърди се, че районният съд е допуснал до разпит свидетел при отсъствие на искане със законорегламентираното задължително съдържание по чл. 156, ал. 2 от ГПК, а именно – без да са посочени трите имена на свидетеля, с което се обосновава нарушение на процесуалните правила. Друго такова нарушение било отказът да се даде възможност на ответната страна да представи доказателства по повдигнат за първи път от ССЧЕ въпрос или по-конкретно - относно факта, че „Стоунхендж БГ“ ООД не е осъществявало дейност през 2021 г. Изразява се несъгласие и с приложението на чл. 161 от

ГПК, доколкото според жалбоподателя представляващият ответника не е създал пречки за събирането на доказателства, а разяснил на вещото лице по ССЧЕ, че такива не съществуват, поради неосъществяване на дейност на ответното дружество от самото му учредяване. В пункт 4 от жалбата въззивникът е изтъкнал оплаквания още във връзка с наведените възражения и доводи, обективирани в писмените бележки, които не били обсъдени от районния съд.

Недоволство се изразява и с приложението на материалния закон. Не било безспорно установено какви са твърдените от ищеца взаимоотношения с ответното дружество, респ. какво е качеството, което то има в тях и от тук кое е конкретното материално право, което е засегнато. В теорията и съдебната практика липсвало единство относно това дали договорът за превоз е реален или консенсуален, като в случая този въпрос бил от съществено значение. От събраните по делото доказателства се създавало сериозно съмнение по отношение на страните и техните роли в заявените правоотношения. Ищецът представил CMR, което твърдял, че отразява именно конкретния договор за превоз, по който страни са „Спедия нет“ ЕООД - като превозвач и „Стоунхендж БГ“ ООД - като товародател, но в самата товарителница нито едно от тях не фигурирало. Жалбоподателят се позовава на чл. 4 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз (CMR), съгласно който договорът за превоз се установява с товарителница, а след като в случая в нея било посочено друго лице-изпращач, а не ответника, това означавало, че и правоотношение със „Стоунхендж“ ООД не е възникнало. Неправилност на решението жалбоподателят съзира и поради обстоятелството, че съдът е кредитирал с доверие показанията на разпитаната по делото свидетелка. Излага се още, че с представените доказателства ищецът не доказал наличието на сключен договор за превоз между страните по делото „Спедия нет“ ЕООД и „Стоунхендж“ ООД.

Така аргументирано, жалбоподателят намира решението на Районен съд-Хасково за незаконосъобразно, поради което претендира неговата отмяна и постановяване на нов съдебен акт, с който да се отхвърлят предявените искове. Претендира и присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса за въззивно обжалване.

Отправя се искане на основание чл. 266, ал. 2, т. 2 ГПК да бъде приета като доказателство и новонастъпило обстоятелство Декларация по чл. 38, ал. 9 от ЗСч за липса на дейност на „Стоунхендж“ ООД за 2021 г., подадена за обявяване в ТР със заявление ГЗ на 16.05.2022 г.

В срока по чл. 263 от ГПК е депозиран писмен отговор от процесуалния представител на въззиваемия „Спедия нет“ ЕООД, с който се оспорва въззивната жалба. Излагат се съображения за нейната неоснователност. Прави се искане въззивната инстанция да потвърди обжалваното решение на РС- Хасково като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените по делото разноски. Възражава срещу приемането на декларацията по чл. 38 от ЗСч, като неотнормирана към предмета на спора и несвоевременно представена.

В съдебно заседание пред контролиращата инстанция въззивникът „Стоунхендж БГ“ ООД – гр.***, редовно призован, не изпраща представител. За него се явява редовно упълномощеният процесуален представител - адв. Д..

Въззиваемата страна „Спедия Нет“ ЕООД - гр.***, редовно призовани, не изпраща представител.

Окръжен съд - Хасково прие като доказателство по делото заверено копие от Декларация по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Районният съд е бил сезиран с обективно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 372, ал. 1 ТЗ и чл. 92 от ТЗ. Ищецът твърди, че на 10.02.2021 г.

е получил заявка - договор за транспорт от ответника в качеството му на товародател, а ищеца – на превозвач, с който „Стоунхендж БГ“ ООД възложил на „Спедиция Нет“ ЕООД извършване на превоз на товар, която била потвърдена от него, съотв. приета от ответното дружество и следователно влязла в сила между страните. С нея била уговорена цена за извършения превоз в размер на 2600 лв. + ДДС по фактура /520 лв./ или сума в общ размер на 3 120 лв. с ДДС, платима по банков път от ответника в деня на разтоварване на товара. В изпълнение на договорното си задължение ищецът осигурил камион с рег. № *** на „Н.1219“ ЕООД, ЕИК 206069343 за извършването на уговорения превоз. С това дружество ищецът на 10.02.2021 г. сключил договор, в който била уговорена дата на товарене на заявения от ответника товар с посочените от него адреси на товарене и разтоварване. Договорената между ищеца и „Н.1219“ ЕООД цена на превоза била 1 800лв. След уточняване на всички детайли по това съглашение, същият бил изпратен от ищеца на „Н.1219“ ЕООД, което потвърдило договора, поело задължението да извърши превоза и започнало изпълнение на същия. Камионът бил натоварен със стоката за превозване, за което била издадена товарителница, като по-късно товарът бил доставен на уговорените между страните по делото дата и място и бил приет от собственика на фирмата-получател без възражения. С оглед на това за извършената транспортна услуга ищецът издал фактура № 0000000395 от 11.02.2021 г. на стойност 3 120 лв., която заедно с товарителницата, били предадени на ответника и приети от негов представител без възражения. Не били постъпили възражения и по отношение на превоза. Падежът на навлото бил 11.02.2021 г., но вкл. и към момента сумата не била заплатена, поради което и съобразно чл. 10 от Заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. той му дължал и неустойка в размер на 1 872 лв. за период от 30 дни, колкото бил максималният уговорен срок. Ищецът отправил покани към ответника да предприеме действия по погасяване на задължението си, които останали безрезултатни. С гореизложените фактически обстоятелства се обосновава правния интерес от предявяване по съдебен ред на исковете за осъждане на ответника за сумата от 3 120лв. и от 1 872лв.

С отговора на исквата молба ответникът е оспорил исковете с твърдения, че липсвало валидно възникнало правоотношение. Изложил е твърдения, че не бил правил заявки за транспорт. От друга страна в представеното СМР в графа „Изпращач“ било посочено съвсем различно дружество, а не - ответното.

Видно от заявка-договор за тран, „Стоунхендж БГ“ ООД е възложило на „Спедиция Нет“ ЕООД извършване на превоз на товар на 2 палета 120/80/ 150 см - Машина /1900 кг./, с дата на товарене 10-11.02.2021 г. от гр. *** и разтоварване на ул.*** изход ***. Срокът на доставката е 12.02.2021 г., а договореното навло е в размер на 3 120 лв. с ДДС, платими по банков път от ответника в деня на разтоварване на товара.

По заявка-договор № 031/10.02.2021 г. „Спедиция Нет“ ЕООД възложил на „Н.1219“ ЕООД да извърши превоз на товара на „Стоунхендж БГ“ ООД.

Представена е фактура № 0000000395 от 11.02.2021 г., издадена от ищеца на стойност 3 120 лв., с получател „Стоунхендж БГ“ ООД и основание: транспорт България-Италия.

Представена е товарителница, от която се установява, че товарът, предмет на договора между страните по настоящото дело, е доставен и приет без възражения.

От заключението по назначената ССЧЕ се установява, че счетоводните записвания по отношение на фактура № 0000000395 от 11.02.2021 г. в ищцовото дружество са водени редовно, същата е осчетоводена, т.е. установява вземане, включена е в Дневник на продажбите и Справка – декларация данъчен период 01.02.2021-28.02.2021 г., като в последната ищецът е декларирал ефективно внесен ДДС в размер на 376,88лв. Размерът на неустойката за претендиращия период е в размер на 1 872лв.

Проверка в счетоводството на ответника „Стоунхендж БГ“ ООД не е извършена, доколкото представляващият дружеството с аргумент, че „Стоунхендж БГ“ ООД никога не е осъществявало дейност, не е предоставил на вещото лице данни за кореспонденция със неговото счетоводство, нито необходимите за експертното изследване документи.

Разпитаната по делото свидетелка М.Р. е била в трудови правоотношения със „Спедиция нет“ ЕООД от 07.2019 г. - 06.2021 г., на длъжност****. Длъжността ѝ се изразявало в това да организира транспорт на товари, като клиентът ѝ давал информация за товарния и разтоварния пункт, както и относно естеството на товара. Управителят на ответното дружество – Х.Р. установил контакт със св. Р. по телефона за извършване на процесния превоз, като предоставил данните обективирани в заявка-договор за транспорт от 10.02.2021 г. След като било постигнато съгласие относно необходимите за извършване на транспортната услуга уговорки и осигурен подизпълнител-превозвачът „Н.1219“ ЕООД, свидетелката изпратила договора на представляващия „Стоунхендж БГ“ ООД, който заявил, че ще ѝ го върне по-късно в сканиран вид с подпис и печат на дружеството. Св. Р. от своя страна разяснила, че договорът се счита сключен включително и когато е започнало изпълнението на превоза. Така в изпълнение на поетото задължение превозът е бил извършен от „Н. 1219“ ЕООД с МПС с рег. № ***, като на натоварването на двата палета е присъствал и управителят Х.Р. Свидетелката споделя още, че преди и при осъществяване на този превоз е контактувал с Х.Р. - по електронна поща и по телефон. Изяснява, че превозвачът - ищцовото дружество, е изпълнило точно своите договорни задължения, като е осигурил превоза на процесния товар от гр. *** до гр. *** в уговорения срок. Разтоварването на стоката също е била в срок и на уговореното място – в Италия, и приет без възражения. Свидетелката добросъвестно разказва също, че товарителницата се попълва от шофьора на подизпълнителя и товародателя на място, като това правило невъзможно при некоректно попълнени данни от товародателя ищецът да узнае своевременно. Подизпълнителят също нямало как да го установи, доколкото той действал в изпълнение на договор с ищеца-възложител, поради което и не знаел за първоизточника на извършваната транспортна услуга – действителния изпращач.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, а като постановено по същество на заявената защита - допустимо и правилно.

Правилно и законосъобразно районният съд е приел, че предявените искове са основателни и доказани по основание и размер. Въззивният съд споделя подробно установената фактическа обстановка от контролираната инстанция и направените въз основа на нея обосновани изводи. Освен това районният съд е събрал всички поискани от страните, относими и допустими доказателства и е изяснил изцяло делото от фактическа страна. Въззивният съд препраща към тези доказателства и изводи, на основание чл. 272 ГПК, правейки ги по този начин част от своя акт, като с оглед оплакванията във въззивните жалби и на основание чл. 236, ал. 2 ГПК излага и свои мотиви.

Несподелими са оплакванията на жалбоподателя, касаещи приложението на съдопроизводствените правила.

При разглеждане на делото и при постановяване на решението си, първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си по чл. 131 и сл. ГПК, като не е нарушил процесуалните правила, гарантиращи правото на участие и защита на страните. Съответно на търсената с исковете защита съдът е разпределил доказателствената тежест и в рамките на дължимото по см. на чл. 140 и сл. ГПК е възложил на всяка от страните, подлежащите на доказване от нея факти. Спорът е изяснен от фактическа страна с допустими по см. на ГПК доказателства, които са относими към подлежащите на доказване и правнозначими за изхода на делото факти.

Неоснователно е твърдението на ищеца, че първоинстанционният съд е нарушил разпоредбите на чл. 156, ал. 2 от ГПК, съгласно който в искането за допускане разпит на свидетел страната посочва за кои факти ще бъде разпитван, трите му имена и адреса, когато

иска призоваването му. Видно от протокола от проведеното открито съдебно заседание, на който е присъствал и процесуалният представител на ответното дружество, формулираното искане за допускане на свидетел е ясно и прецизно, доколкото са посочени фактите и обстоятелствата, които ще се установяват. Последното е от съществено значение при отправеното доказателствено искане, защото само по този начин е възможно съдът да извърши преценка дали целените гласни доказателствени средства са относими към предмета на спора. В случая това е сторено, а обстоятелството, че не са били посочени трите имена на свидетеля, чийто разпит се иска, е ирелевантно. Това е така, тъй като обсъжданото изискване е необходимо единствено, когато се иска свидетелят да бъде призован от съда за съдебното заседание, в който ще бъде разпитан, както следва от изричното нормативното разпореждане на чл. 156, ал. 2 от ГПК.

На следващо място. Районният съд обстойно е анализирал всички доводи и събрани доказателства по делото, свързани с предмета на спора. Правилно е приложена и нормата на чл. 161 ГПК, която позволява, с оглед на обстоятелствата по делото, съдът да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства. Управителят на ответното дружество не е предоставил на вещото лице данни за кореспонденция със счетоводството му, нито исканите от него документи, заявявайки, че то не осъществява дейност от самото му учредяване. Същевременно, въпреки че след запознаване с експертното становище е имал възможност да представи доказателства, за да оправдае отказа си за съдействие, ответникът е бездействал. Предвид изложените факти настоящото инстанция споделя възприетия от районния съд процесуален подход, при осъществяването на който не е налице допуснато нарушение на съдопроизводствените правила.

Въззивната инстанция намира за неоснователни и оплакванията, касаещи приложението на материалния закон. От събраните по делото доказателства безспорно се установи, че между страните в настоящото производство е възникнало материално правоотношение по договор за международен автомобилен превоз на товари. Правното действие на тази сделка попада под приложното поле на чл. 372, ал. 1 ТЗ, във вр. с чл. 379 ТЗ и чл. 49 и сл. от Закона за автомобилните превози. По силата на чл. 1, т. 1 ЗАВП този нормативен акт урежда обществените отношения, възникнали по повод осъществяването на международни превози на товари с автомобили, извършвани от български или чуждестранни превозвачи. За породените от този договор правни последици следва да намери приложение и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143/1997 г. на Държавния съвет, обнародван в ДВ, бр. 61/1977 г. В този смисъл тази конвенция е част от вътрешното право на Р.Б. по смисъла на чл. 5, ал. 4 КРБ.

Тълкувайки правните норми, регламентирани в чл. 50, ал. 2 ЗАВП и чл. 61 ЗАВП, съдът достига до правния извод, че договорът за автомобилен превоз по своята природа представлява консенсуален, двустранен, възмезден, комутативен и неформален договор, тъй като неговата действителност не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. Чрез съставянето на този удостоверителен документ единствено се доказва сключването на двустранната сделка - арг. чл. 61 ЗАВП. В този смисъл е и даденото определение на договора за международен превоз на стоки в чл. 4 от Конвенция CMR. Приложното поле на конвенцията е определено в нейния чл. 1, т. 1, съгласно който тя се прилага към всеки договор за превоз на шосе, когато мястото за приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ се намират в две различни държави, от които поне една е договаряща страна. Следователно, международният характер на договора се обуславя не от различната национална принадлежност или седалището на страните, а единствено от разликата в мястото на приемането на стоката за превоз и доставянето ѝ на получателя.

В този смисъл предаването на стоките, предмет на договора за превоз на товари, не представлява част от фактическия състав на тази правна сделка, а е в изпълнение на породено договорно задължение. От писмените материали-заявка договор за транспорт, международна товарителница и фактура, заключението по назначената ССЧЕ, както и от

показанията на св. М.Р., се установява, че страните в настоящото съдебно производство са постигнали съгласие по съществените уговорки на този двустранен договор, при който за всяка една от тях са възникнали субективни права и корелативни на тях правни задължения: за превозвача - 1. да извърши превоза в уговорения срок, като товарът следва да бъде превозен съхранен в количествено и качествено отношение; 2. да изпълнява нарежданията на товародателя до предаване на товара, ако не е издаден товарителен запис, за какъвто липсват по делото доказателства; 3. да пази товара от приемането му до предаването; 4. и да му предаде товара (при липса на изрична уговорка в този смисъл се прилага диспозитивната разпоредба, уредена в чл. 57 ЗАВП); за товародателя - задължение да предаде товара в състояние, годно да издържи превоза и да заплати уговореното възнаграждение (навло).

Установената по делото фактическа обстановка обосновава правния извод, че ищецът е изпълнил договорното си задължение точно, поради което му се дължи възнаграждението за извършената транспортна услуга. Това заключение е уплътнено от съвкупния доказателствен материал и не се разколебава от представената от въззивника пред настоящата инстанция декларация по чл. 38 ЗСч, нито от възраженията му, които са изолирани от безспорно доказаните по делото обстоятелства.

От представения заявка-договор за транспорт между „Спедиция Нет“ ЕООД като превозвач и „Стоунхендж БГ“ ООД като товародател, се изясняват вида на товара, превозното средство, товарния и разтоварния пункт, размерът на навлото, условията за плащане, както и другите права и задължения. За да изпълни поетото задължение, ищецът е обезпечил подпревозвач - „Н.1219“ ЕООД, на който „Стоунхендж БГ“ ООД е предал двата палета, като същите са били превозени надлежно и добросъвестно. В тази връзка от показанията на св. Р., които съдът кредитира с доверие, по безпротиворечив начин се доказва подаването на заявката за извършването на процесния превоз от ответника, нейното приемане от ищеца, а впоследствие – и реализирането ѝ, както и изпращането по електронен път на представената по делото фактура и получаването ѝ от представител на „Стоунхендж БГ“ ООД. Съдът не съзира наличие на заинтересованост от страна на посочената свидетелка, а дадените от нея сведения са еднопосочни с останалата доказателствена съвкупност, всичките установяващи сключения „Спедиция Нет“ ЕООД и „Стоунхендж БГ“ ООД договор за превоз на товар. Няма основание изнесените от свидетелката данни по отношение обстоятелството, че е сключен процесният неформален договор, да не се приемат за правдиви, доколкото същите са житейски логични, последователни, непротиворечиви, а и се подкрепят с всички останали събрани по делото доказателства.

Така, от международната товарителница се установява, че товарът, предмет на процесния договор, е доставен от осигурения подпревозвач в уговорения срок и е предаден. От друга страна според заключението на вещото лице по ССЧЕ, което съдът приема като изготвено от безпристрастен специалист в областта и отговарящо обосновавано на поставените въпроси, за извършения превоз България – Италия по процесния договор „Спедиция Нет“ ЕООД е съставил фактура № 395/11.02.2021г. за сумата от 3120 лв. с ДДС. С експертните констатации се доказва правнорелевантното обстоятелство, че този първичен счетоводен документ е бил надлежно осчетоводен при ищцовото дружество и по отношение на обективизираната във фактурата стопанска операция неговото счетоводство е водено редовно, поради което въззивният съд счита, че редовно воденото счетоводство при ищеца представлява доказателства за сключване на процесния договор за международен автомобилен превоз. Действително фактурата представлява частен свидетелстващ документ, който в конкретния случай не е подписан от ответника, т.е. за представилата го по делото страна съдържа изгодни факти, поради което не притежава материална доказателствена сила и не може само въз основа на него да се приемат за доказани сключването, нито изпълнението на процесния договор. Последното обаче не е пречка, а напротив – задължение на правораздаващия орган, доказателствената му стойност да бъде преценена съвместно с другите доказателства по делото и при отчитане обстоятелството, че разгледаният документ е бил изпратен на представляващия ответното дружество по електронен път. Районният съд е анализирал именно по този законосъобразен начин,

подробно обсъдено по-горе, и така е достигнал до правилното заключение за основателност на ищцовата претенция.

В този смисъл е обоснован извода на първата инстанция, че в случая е налице договорно правоотношение между страните, по което ищецът е изпълнил точно задължението си по договорения международен превоз на товар, поради което ответното дружество му дължи уговореното възнаграждение. В тежест на ответника е да установи положителния факт, че е заплатил същото, за което по делото не са ангажирани никакви доказателства и следователно „Стоунхендж БГ“ ООД е задължен за процесната сума от 3 120,00 лв. с ДДС.

По отношение на иска по чл. 92 ЗЗД:

Ищецът претендира неустойка по чл. 10 от заявка-договор за транспорт, която предвижда, че за неплащане на уговореното навло от Товародателя в посочения в настоящия договор срок, същият дължи на Превозвача неустойка в размер на 2% от уговореното навло за всеки просрочен ден, но за не повече от 30 дни.

Съгласно разпоредбата на 92, ал. 1 ЗЗД, отговорността за заплащане на неустойка от страна на неизправния длъжник се поражда от факта на неизпълнение на договорното задължение, което тя обезпечава и обезщетява, поради което се дължи в случаите и при условията, за които е договорена.

В разглеждания случай се установи наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение между страните по делото, по което превозвачът не е получил изпълнение на следващия му се резултат – насрещното си вземане, като падежът за него е настъпил 12.02.2021 г. – в деня на разтоварването. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че размерът на неустойката, определена съобразно договорната клауза, обективизирана в чл. 10 от договора, възлиза на сумата от 1 872,00 лв., какъвто е и претендирания от ищеца размер.

Следователно и искът с правна квалификация чл. 92 ЗЗД е доказан по основание и размер и е основателен, вследствие на което следва да се уважи изцяло.

Поради съвпадане крайните изводи на двете инстанции обжалваното, решение следва да се потвърди.

Принципно с оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на въззиваемата страна се следват сторените от нея разноски за настоящата инстанция. С отговора на въззивната жалба е направено искане за тяхното присъждане. Въпреки това обаче искането не може да бъде уважено, доколкото не е налице втората задължителна предпоставка за присъждане на разноските за съдебното производство, а именно - доказателства за тяхното извършване. Въззиваемата страна не е представила документ, удостоверяващ действителното плащане на претендираното адвокатско възнаграждение, поради което молбата ѝ за реперация е неоснователна и не може да бъде удовлетворена.

Мотивиран така и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 251 от 04.05.2022 г., постановено по гр. д. № 2521/2021 г., по описа на Районен съд – Хасково.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____